

SLOVENSKÝ
SKAUTING

RUDAVKA

Ročník IX Časopis 69 .zboru gen. M. R. Štefánika
Malacky Slovenský skauting

2/2024

RUDAVKA 2024

Rok 2024 : Ročník IX .,
číslo 2. (vychádza 2 x ročne)

Vydavateľ: 69. Zbor gen. M. R. Štefánika v Malackách,
Robotnícka 1, 901 01 Malacky,
tel.: 0910/291 033, email: ftacnikova.maria@gmail.com, IČO: 31
801 901

Šéfredaktor: Mária Kovárová - Makovička
email: kovarova.marika7581@gmail.com

Autori článkov: Mária Ftáčniková , Viktória Bevilaqua, Ema Bieliková,
Lenka Kováriková, Jaguar

Jazyková a grafická úprava: Mária Kovárová

Foto na obálke: Mária Kovárová

Foto: Archív zboru (ak nie je uvedené inak)

Vyšlo s podporou VLM SR – š. p.

Za obsah príspevkov zodpovedajú autori

Obsah

Úvodník – Príhovor	4
Trojkráľový Malokarpatský výstup	5
Stromy života - skauti pre mesto	9
Jarná Robinsonáda	11
Kade – tade , za nosom	14
Lesnícke dni v Bratislave	17
Deň s gen. M. R. Štefánikom	20
RETRO Tábor 2024	27
2024 LSST	30
LSV 2024– Orava- Roháče	Z denníka Salamandry32
	Z denníka Škorice 41
Tri orlie perá...	48
Z denníka Mariky	51

Úvodník

Milé skautky a skauti, milí čitatelia a naši podporovatelia.

Rok 2024 bol opäť plný zážitkov , nových poznaní, nových kamarátstiev, skúseností, poznatkov a posunov vpred. Potulky lesom boli čarokrásne, príroda nám dávala tie najkrajšie pohľady a prežívali sme v nej tie najkrajšie emócie v spojitosti s ňou. Posunuli sme sa o skúsenosti ďalej , napredovali sme ako v skúsenostiach tak aj v znalostiach. Tak isto sa pomaly ale iste rozrastáme o nových členov nášho zboru. Naša krásna vlasť nám ponúkla a stále ponúka neskutočné množstvo miest a zopár sme ich aj navštívili. Vtáčikom sme inštalovali na stromy búdky ..a zažili krásne leto, vlastne....zalistujte v našej Rudávke a prežite náš skautský rok 2024 s nami.

Prajeme vám príjemné a aj zábavné čítanie.

Mária Kovárová - Makovička

Trojkráľový Malokarpatský výstup

5. januára 2024

Dňa 5.januára v ranných hodinách sme sa vybrali na náš tradičný 3kráľový výstup do Malých Karpát. Pôvodná trasa bola plánovaná Plavecký Mikuláš – Amonová lúka- Mon Repos a Plavecký hrad. Pre nepriazeň počasia sme výpravu skrátili len na výstup k Plaveckému hradu. S autobusom sme sa odviezli do Plaveckého Podhradia, kde sa k nám pridali aj naši skauti z Perneka aj s rodičmi Salamandri a jej malou sestrou. Prítomných nás bolo dosť

na zimné počasie: Gordon, Kamzík, Matúš, Marek, Had, Kapor, Škorica, Miťo, Leopard, Diviak, Srnka, Medveď, Jaguár, Salamandra a Ja – Marika.

Po nenáročnom výstupe sme došli k 1.ohnisku pod hradom. Tu sme sa usalašili, rangeri založili ohnák. V zimnom počasí bolo príjemné si posediť a zohriať sa pri teplom ohnisku.

Posilnili sme sa z jedálnička „Čo môj batoh dá“, pritom sme rozprávali historky.

Gordon spomínal
s rangermi na noc,
keď prespávali pod
hradom za prítomnosti najdivo-
kejšej búrky, aký
sme len spolu za-
žili. Popri spo-
mienkach sme si

aj opiekli klobásky, slaninku, no čo vám poviem- vôňa sa šírila do okolia, ticho práskajúce raždie, hotová idylka. Zaspievali sme si, ponúkali sme sa s vianočnými dobrotami domácej výroby. Po posilnení na tele a ducha sme sa vybrali k neďalekej studničke, ktorú kedysi sme opravovali s našimi skautmi. Studnička je pekne obnovená s miestnymi jaskyniarmi, no cesta k nej a okolie bola cesta zarúbaná- po ničivých víchriciach si to vyžiadalo obeť- stromy na stromoch , zahatený chodník a poškodená je aj studnička. Neoplatilo sa pokračovať v ceste smerom na Amonovú lúku. Na spiatočnej ceste k ohnisku sme zamierili hore na Plavecký hrad. Viditeľne prebieha rekonštrukcia hradu, jednotlivé vyšliapané chodníky už neexistujú a sú vybudované náhradné . Výstupy sme

zvládali všetci aj tá najmladšia účastníčka výpravy. Z hradu bol nádherný výhľad do okolia – na Dolné Záhorie.

Zimný , novoročný deň sa rýchlo blížil k súmraku a my sme sa vybrali dole do doliny. V dedinke sme sa rozlúčili s Jaguárom , Salamandrou a jej rodinou , ostatní sme počkali na autobusový spoj do Malaciek .

Zažili sme príjemný deň v novom roku 2024 v skautskom kruhu, v kruhu priateľov.

Tvorba /text : **Marika- Ftáčniková Mária**

Stromy života - skauti pre mesto

2.marca 2024

Príroda ešte spí, zimné obdobie odpočinku pomaly končí, krehké slnečné lúče naznačujú pomaly zakrádajúcu sa jar. Príroda ožíva spevom vtáčikov, ktoré sa chystajú „založiť si rodinku“.

Pomôžme im k tomu , aby mali kde hniezdiť, kde zniesť vajíčka. 2.marcový deň roku 2024 sme spolu s referentom z Oddelenia pre životné prostredie mesta Malacky Kamilom Ftáčnikom ml. stretli v Zámockom parku v Malackách. Gordon priviezol vtáčie búdky, ktoré sa pre mesto vyrobili v spolupráci s VLM o.z. Malacky.

Bolo ich dosť, čakala nás usilovná práca. Rebrík, kladivká, klinčeky, farba , štetce. Načo? Farba biela

a štetce na očíslovanie búdok, bolo to veľmi dôležité, každú nainštalovanú búdku si Kamil presne zaznamenal do svojich zápiskov. Pred realizáciou sme si vypočuli aj jeho odborný výklad, ako je vhodné umiestniť vtáčie búdky, do akej výšky a na

ktorú svetovú stranu. Búdky boli prichystané pre spevavé vtáctvo pre nich vhodnou veľkosťou otvoru. Umiestnenie búdok musí byť na mieste nedostupnom pre ľudí a predátorov, strom by mal byť bez dostupných konárov. Bolo treba vyhľadať vhodný biotop pre stavbu náhradných podmienok pre hniezdenie- náhrada sú vtáacie búdky vytvorené človekom. Búdky je vhodné umiestniť letovým otvorom na východ, prípadne na juhovýchod. Na inštalovanie nás čakalo 36 búdok. Pri lození po rebríku sa skauti a rangeri striedali. Veru priznám sa , v takej výške udržať sa na rebríku bez držania, v jednej ruke držať búdku a druhou zatĺkať kliniec- nie je ľahká úloha. Ale zvládli to všetci rangeri aj skautka / Škorica, Kamzík, Leopard, Miťo, Sokol, Medveď , Diviak /, pomocníci včielka Severka a vlčica Had pomáhali tiež, podávali potrebný materiál a ako ináč šantili, lozili po stromoch. Búdky sa inštalovali do rôznych kútov Zámockého parku, hľadali sme vhodné stromy a vhodnú prístupnosť k našej práci. Kamil odpovedal na rôzne otázky rangerov, ktorí sa zaujímali o park , o jeho rekonštrukciu, o jeho budúcnosť. Spozná-

vali sme stromy, plánovali sme budúcu spoluprácu s mestom a referentom životného prostredia . Zašli sme si aj k stromu, ktorý je Víťazom ankety Strom roka 2023. Výška stromu je 20m, obvod kmeňa 660cm, šírka koruny 31 m a vek viac ako 500 rokov. Starobylý strom, ktorý si pamätá nielen príchod Pálffyovcov do Malaciek, ale aj prechod napoleonských vojsk, dávne lásky, epidémie, požiare, trhy či jarmoky, ba určite je aj svedkom toho, ako k nám prišiel Macek šošovičku mláčiť. Strom roka dostal od Kamil poetický názov: Pálffyovský dub spomienok.

Tento deň pre nás skautov bol nielen poučný ale aj príjemný, Dohodli sme o novej a zaujímavej spolupráci s Oddelením životného prostredia mesta Malacky. Tešíme sa na nové zážitky.

Tvorba / text : [Marika- Ftáčniková Mária](#)

Jarná Robinsonáda

23.marca 2024

A kto boli tí statoční ktorí zvládli trasu „Jarnej Robinsonády“

dlhú 18,7 km?

Dumbledee, Drak, Žralok, Severka, Púpava, Ria, Miťo, Diviak, Kamzík, Karin, Jaguár ,Dandy, Gordon a Marika.

Skvelá a súdržná partia.

23.marcový deň roku 2024 , sobota, kráčame od Rázcestia pod Vývratom k turistickej lokalite Vývrat. Slnko prejavuje svoju silu nie príznačnú k danému ter-

mínu. Je proste horúci „ letný deň „. Od Vývratu pokračujeme po spevnenej lesnej ceste do sedla Hubalova. Cestou si doprajeme krátku prestávku na občerstvenie.

Sme tu zastúpení víťatá, včielky, skauti, rangeri aj vodcovia. Pod sedlom Hubalova si dávame dúšok čistej pramenistej vody zo studničky. Zo sedla pokračujeme už po červenom turistickom chodníku , hrebeňovou trasou Malých Karpát na Čermákovú lúku. Cesta je primerane dlhá , len nás umára horúčava, slnečné lúče neúprosne prenikajú aj medzi korunami ešte neolistených stromov. Dosť často dostávam otázku , „ kedy už tam budeme ? „. Vysnená Čermáková lúka ešte nebola vidieť, ale boli cítiť už z diaľky prichádzajúce vône táborákov. Tak som mohla vyhlásiť dobrú správu, „ už sme tam“. Únava opadla a všetci sa rozbehli od radosti. Usadli sme si kôl ohniska na lavičky, nabrali nový dych a vybrali sa do lesa nazbierať raždie na založenie ohníka ,rangeri si dotiahli aj väčšie kuse haluzovín. Pri veľkom strome je pripravené vždy k použitiu pre turistov píla a j sekera. Takže nebol problém pripraviť si drevo. Akurát tá zručnosť. Diviak sa prejavil so svojimi doteraz utajenými schopnosťami poučovať a vysvetľovať s úsmevom na lícach, ako sa správne narába so sekerou . Všetko v norme , ako sa medzi správnymi rangermi patrí, jeden radí a Miťo rady prijímal. Palice do rúk a mohli sme si opekať. Po dobrom jedle a šľapáku , by mal prísť ten vytúžený odpočinok. Ale kdeže, okrem mňa, Gordona, Dandyho a Dumbledee nikto neostal v kľude. Skautské hry, obrovská lúka, dobrý kolektív aj s nováčikom Karin. Lúka patrila skautom, hrali hru : naháňačku do úmoru. Behali, naháňali sa , šmýkali, smiech a povzbudivé výkriky sa niesli horou. Ja som prijímala energiu zeme, teplá lúka poskytla úžasnú úľavu, pridali sa ku mne aj ostatní odpočívajúci. Gordon po chvíľke sa vybral na obhliadku terénu, pozval skautov na pramenistú vodu a pri návrate skonštatoval, že sa blížia k nám asi nejaké lesné stroje alebo motorky. Čas už pokročil, bolo treba sa pobaliť a pomaly sa spustiť do doliny, aby sme stihli autobus domov. Opustili sme lúku, kráčali sme strmším svahom smer Kuchyňa, keď zrazu sme zbadali obrovské čierne mraky a hmot, no to bola predzvesť búrky. Dážď a neskôr aj poriadny lejak nedal na seba dlho čakať. Rýchlo všetci pršiplášte na seba a hybaj dole. Dážď a silný vietor nedal šancu nikomu, aby sa dostal domov suchý.

Chránili sme vlčatá a včielky ako sa len dalo. Dandy si privolal na pomoc Tatka s autom, ktorý ho nalodil spolu s úplne premočeným Dumbledee do auta už v obci Kuchyňa. My sme si to poctivo odšliapali až ku kostolu, kde akurát pri stal autobus smerom do Rohožníka . Hlava , nehlava sme rýchlo naskákali do autobusu aj strednými dverami. Pán šofér bol veľmi ohľaduplný ani platiť sme nemuseli za cestovné lístky. Hurááááá v suchu. Pri odchode však zostal na zástavke Jaguár, ktorý si už veselo koketoval so svojimi spolužiačkami, síce totálne mokré, ale šťastný, že príde preňho rodič. V Rohožníku sme nemali hneď prípoj domov , premočení a už aj uzimení sme boli všetci. Vyhľadala som rýchlo 1.pomoc, prítomnú kaviareň, tu som objednala pre všetkých horúci čaj. Dobré padol každému. Autobusový spoj do Malaciek išiel až za viac ako hodinu. Pre Leoparda a Riu prišli rodičia s autami, / skauti dostali ponuku odvozu sa autami, ale ostali / my ostatní sme svorne vyčkávali v teple kaviarničky. Svojou trpezlivosťou a vzájomnou podporou sme sa dočkali aj príchodu autobusu a šťastného návratu domov, síce premočení a unavení , ale novými zážitkami, skúsenosťami a peknými spomienkami.

skupina skautov 69.zboru M. R. Štefánika Malacky.

Čas plynie ale spomienky ostávajú !

tvorba / text: Marika- Ftáčniková Mária

Kade tade za nosom.....

13. apríla 2024

Skautská výprava Borskou nížinou dňa 13.04.2024 bola zahájená pri Červenom kríži na trase medzi Malackami a Studienkou. Cesta viedla pri rezervácii Mešnerové lúky , kde sme sa poučili pri náučnej tabuly aká je tam vzácna fauna a flóra a ďalej cez borovicové lesy kráčali k nášmu cieľu ku skautskej osade na chatu Rudavka Tančiboky.

Kráčali sme kade tade za nosom, orientácia bola asi fakt podľa nosa a pamäti. V borovicovom lese je skoro každá cesta rovnaká, či zabočíš tu alebo tam, proste ideš a hľadáš správny smer. Samozrejme že sa nám darilo, pomocou Gordona

a buzolou našich rangerov sme pokračovali správnym smerom. Cestou sme riešili jednotlivé úlohy, ktoré boli

vyznačené pochodovými značkami a ako sa na správnych skautov patrí, posledný vždy popratal haluzoviny z cesty. Zaslúžili si odpočinok, nás čakal na trávinatej čistinke pod príjemnými jarnými slnečnými lúčmi. Po krátkom odpočinku sme pokračovali už po H10-chodníčkom Hasprúnska 10, ktorá vedie kľukatým

a zarúbaným terénom popri rieke Rudava. Príroda je tu panenská, pravá džungľa. Skautom to neprekážalo, mohli vyskúšať svoje fyzické zdatnosti pri preliezaní a podliezaní padnutých stromov - hotová zábava, hlavne keď sa Marika s Gordonom plazili.

Pri brehoch riečky Rudava sa tiahli dlhé a široké pásy krásne bielo kvitnúceho Medvedieho cesnaku. Cesnaková aróma sa šírila do celého okolia. Prešli sme

okolo včelára a pri Kríži s Pannou Máriou sme sa pomodlili a poďakovali Panny Márie, že nás do prevádzky a ochraňuje na našich skautských potulkách prírodou. Na Lúku pri starom Dube – chata Rudavka sme dorazili okolo obeda. Po chvíľke odpočinku a posilnení „čo batoh dá“ skauti, vlčatá a rangeri zahájili svoje turné : hry na lúke. Veselo šantili, smiech a výskot sa niesol okolím. Vo večerných hodinách nastal čas odchodu, čo teda skautikom nebolo po vôli, no raz sa hra a výprava musí skončiť. Veľmi nás teší aktivita a súdržnosť našich členov 69.zboru, ktorí si vždy nájdu spoločnú „reč“, či je to vlčá, skaut alebo ranger , vodca, vieme si poradiť, pomôcť , v prírode sa cítime doma, príjemne. Veď príroda , lesy háj je našich skautov raj .

Tvorba / text : Marika – Ftáčniková Mária

Lesnícke dni v Bratislave

20.apríla 2024

Tradičné Lesnícke dni v Bratislave sa konali aj v tomto roku v apríli, 20.deň v mesiaci. Počasie síce nenasvedčovalo k tomu , že by bola jar, ale my skauti sa nevzdávame, ako sa hovorí „ skaut je nepremokavý „. Prečo? Lebo skaut je vždy pripravený do každého počasia. Celá akcia sa konala v rámci Dňa Zeme , hlavnými organizátormi boli Lesy mesta Bratislava , s ktorými už pekných pár rokov spolupracujeme v príprave programu- aktivít pre širokú verejnosť, ktorá vždy prichádza v hojnom počte. V skorých ranných hodinách sme sa skauti stretli na železničnej stanici Malacky, aby sme sa vlakom odviezli na stanicu Železná studienka a realizovali skautský program pre verejnosť na Partizánskej lúke- časť Lesoparku v Bratislave. Gordon a Sup s niektorými rangermi prevážali potrebný materiál k hrám ako aj pomôcky a prístrešky. Všetko bolo nabalené aj kuchyňa a občerstvenie. Ráno bolo chladné a sychravé, veru že sme sa museli obliecť do bünd a naražiť si na hlavy aj čiapky. Po príchode sme rozdelili úlohy, najprv prístrešok pre kuchynku a sklad. Veľmi dôležitú úlohu zastali hneď dobrovoľne Had a Škorpión. Pod dohľadom Škorice pripravili obľúbené masné chleby s cibuľkou, ktoré išli hneď na chytáčku a k tomu teplý čaj. Samozrejme masný chlieb nebol naša celodenná strava, na obed sme si pochutnali na výbornej fazuľovej polievke a gulášu , čo nám poskytli organizátori. Skautom veľmi chutilo. Po výstavbe prístreškov sa mohli ujať svojich úloh „ programátori. Disciplíny boli rôzne a každé stanovisko malo svojho „ tútora“. Stanovisko „ Pobaľ si batoh do lesa „ mali na starosti Lali a Anakonda . Medveď a Had vysvetľovali a radili pri stavbe viac druhov ohňov. Novou a zaujímavou disciplínou bola „ Orientácia v prírode“, pomocou hviezdnej oblohy, letokruhov a machu, túto zaujímavú disciplínu vysvetľovali Miťo a Diviak. Tútormi rozpoznávania mapových a turistických značiek boli Kamzík a Leopard, obľúbenú činnosť verejnosti – zatĺkanie klinec mal pod palcom Jaguár. V nepo-

slednej rade bola disciplína o hubách, pomôcky si dôkladne pripravili naše ro-verky Ria a Srnka. Program bol bohatý, zaujímavý a niečo aj pre fyzicky zdatnej-ších- disciplína rezanie dreva s pílou alebo zdatnou bruchatkou. Umenie správne držať pílu a rezať vo dvojici vysvetľoval Sokol a Gordon. Pri každej disciplíne sa skauti s rangermi postupne striedali aj vlčatami a včielkami. Vo voľnom čase každý mal možnosť sebarealizácie- posilňovať, zapojiť sa do súťažných disciplín iných organizácii prítomných na Lesníckych dňoch. Zastavili sme sa aj na prezen-tácii dravých vtákov, orlov a sokolov, skauti si ich mohli prichytiť na ruku a pýšiť sa tak so svojou odvahou. Aj ja som si vzala na ruku veľkého orla, no poviem, bola

to váha a vl-
čatá mali čo
robiť . ale
dali to, preja-
vili svoju od-
vahu a silu.

V poobed-
ňajších hodi-
nách počasie
sa udržiavalo
na hranici

chladnej jesene, pridal sa aj dážď, preto sme sa rozhodli program ukončiť skôr. So spoločnými silami sme všetky pomôcky a stavby usporiadali a naložili na auta. Spoločným fotom, „Kruhom a stiskom priateľstva“ a zborovým pokrikom sme uzavreli našu spoločnú vydarenú akciu. Odišli na vlakovú zástavku Železná studnička a v pohodlí s vláčikom sme sa odviezli domov.

Autor / text :

Marika – Ftáčniková Mária

Deň s gen. M. R. Štefánikom

11.mája 2024

„Veriť, milovať, pracovať“

....tieto tri slová boli životným krédom vedca, politika, diplomata, popredného predstaviteľa československého zahraničného odboja za 1.svetovej

vojny a jednej z najväčších osobnosti slovenských národných dejín generála Milana Rastislava Štefánika. Dňa 4.mája uplynulo 105 rokov , kedy vo funkcii ministra vojny sa vracal do oslobodenej vlasti a dosiať z nevysvetliteľných okolnosti zahynul v troskách lietadla na bratislavskom letisku pri Vajnorochoch. Rytier Čestnej légie nedotet.... V kréde nášho veľkého národovca sa odráža celý jeho život. Dokázal čeliť nepriazni osudu, lebo mal jasný životný cieľ. Bol verný svojmu presvedčeniu a predsavzatiu-

„ Ja sa prebijem, lebo sa prebiť chcem .“

Životnými heslami , ktorými sa riadil samotný velikán sa snažíme žiť i my skauti a úctu k jeho osobnosti prejavujeme i jeho menom , ktoré nesie náš 69.zbor generála Milana Rastislava Štefánika.

Pri príležitosti 105.výročia jeho úmrtia, sme si uctili jeho pamiatku s položením venca na Mohyle 11.05.2024. Účastníci výpravy na Bradlo včielky, vlčatá ,skauti, rangeri a vodcovia v počte 28 členov 69.zboru M. R. Štefánika Malacký SLSK spolu s poslancom mesta Malacký Antonom Paštekom a veteránom skautingu pánom Veruzábom sme prežili krásny deň.

Priamo pod Mohylou na Bradle sme mali možnosť spoznať aj vyspelú vojenskú techniku Slovenskej armády / ukážku / a zúčastnili sme sa

veľmi zaujímavej prednášky (viď obrázok nižšie) o stavbe a zhotovení Mohyly – miesta posledného odpočinku nášho veľikána- naj Slováka.

Na-
ším

d ďalším cieľom bola rodná obec Štefánika Košariská- jeho rodný dom –Národné múzeum/ Múzeum M. R. Štefánika. (viď obrázok nižšie) Naša cesta viedla cez krásnu prírodu, ktorú tak Štefánik miloval, z Bradla cez Hrom Babu nádhernými skalnatými útvarmi a srdcu lahodiacimi kvitnúcimi lúkami.

Rôznorodosť expozície v múzeu nás všetkých veľmi zaujala, pozorne sme počúvali, dozvedeli sme sa veľa zaujímavých informácií, videli sme rôzne zaujímavé predmety, ktoré Štefánik nazbieral počas svojho putovania z rozličných končín sveta.

Slnkom zaliaty deň 11.máj 2024 bol pre náš 69.zbor dňom úcty, poznania a dňom pekných a poučných zážitkov , bol to deň s generálom Milanom Rastislavom Štefánikom.

V mene 69.zboru
M. R. Štefánika so
skautským po-
zdravom ZDAR –
Marika- Ftáčni-
ková Mária ,
vodca zboru Gor-
don, Bosorka,
Dandy a Sup

Retro tábor 2024

29.júna - 3.júla 2024

Malackí skauti sa začiatkom leta 29.6.2024 utáborili ako každý rok na lúke pri osade Tančiboky. Tento rok sa vydali preskúmať históriu prvého skautského tábora (1907) na ostrove Brownsea. Keďže je z histórie známe, že na prvom skautskom tábore mohli byť iba chlapci, dievčatá si museli svoje miesto na tábore vybojovať. Chlapci spoločnými silami postavili táborovú bránu a dievčatá aby ukázali svoju odvahu, vybojovali stany, a tak sa im podarilo vstúpiť do tábora.

Celých päť táborových dní skauti a skautky rozdelení do troch kmeňov plnili rôzne úlohy, a tak po kúskoch odkrývali históriu skautingu. Naučili sa kopu nových vecí, napríklad kto je Baden Powell (zakladateľ skautingu), kde bol prvý skautský tábor (ostrov Brownsea) a veľa ďalších zaujímavostí.

Našich skautov sme vzdelávali vo všetkých oblastiach rozvoja, a preto dúfame, že z tábora odišli znova o niečo múdrejší. Pripravený program pre našich skautov bol nabitý energiou, retro štýlom a spoznávaním nových vecí. Spoločne sme otvorili témy globálneho vzdelávania, hravo sme si ukázali základy prvej pomoci a tiež sme nezabudli na osobný rozvoj a napredovanie rozvíjané pomocou dumiek a rituálov.

Spoločne sme rozvíjali aj svoju telesnú stránku a to pomocou skautskej praxe, ranných rozcvičiek, kúpania a šantenia sa v Rudave a rôznych iných hier. Predposledný večer sa naši skauti vydali na neľahkú cestu za Badenom Powellom, kde po ceste spoznávali životné hodnoty, ktoré ich nakoniec zaviedli až k samotnému Badenovi Powellovi, ktorý im potom odovzdal svoju životnú múdrosť. Posledný deň tábora sme strávili balením a rozlúčením sa s táborom. Ako prekvapenie sme mali pre našich skautov pripravený posledný list od Badena Powella. Po vydarenom programe sme odchádzali domov 3.7.2024 naplnení novými skúsenosťami, priateľstvami ale hlavne s nezabudnuteľnými spomienkami.

Tvorba / text : **Anakonda - Viktória Bevilaqua**

2024 LSST

4 – 6 . júla 2024

Rangeri a roveri si spoločne užili tri slnečné táborové dni počas ktorých upevňovali svoje vzťahy. Všetko vypuklo vo štvrtok 4.júla 2024. Posádka desiatich rangerov a roverov stroskotala na opustenom ostrove a ich jedinou záchranou bola spolupráca, odhodlanie a odvaha. Počas týchto troch dní ich čakali rôzne úlohy, pri ktorých otestovali svoju silu a tímového ducha. Ich prvou spoločnou výzvou bolo hľadanie jedla, pretože inak by na opustenom ostrove neprežili. Spoločne museli s rôznymi obmedzeniami hľadať a získavať jedlo aby prežili na ostrove. Ich ďalšou spoločnou výzvou bolo Escape room, kde sa museli spoločnými silami dostať z chaty a zachrániť svoju identitu, keďže na opustenom ostrove sa o nich nevedelo kto sú. Tento deň sme zakončili príjemnou spoločnou prechádzkou v tme,

pri ktorej si každý našiel svoj odkaz s krátkym textom o priateľstve a súdržnosti. Večer sme zakončili krátkym posedením pri ohníku, kde sme písali odkazy svojmu budúce mu ja.

Prvé ráno sme odštartovali ako býva zvykom, kvalitnou rozcvičkou a ďalej nás čakal Pirátska cesta za hlinou. Pri tejto ceste sme si vyskúšali fungovať a zvládať náročné úlohy vo dvojici. Aj keď sme sa poriadne pri tom zapotili, dobojovali sme to do cieľa všetci. Doobeda nás potom čakal oddychovejší program, pri ktorom sme sa v pohodlí a v chládku rozprávali o globálnych témach ako chudoba vo svete a nedostatok jedla. Po našom výdatnom premýšľaní a dumaní sme rozvinuli naše kreatívne duše a pustili sa do tvorenia obrázkov. Tieto obrázky sme si vytvorili ako symbol jednoty, kamarátstva a spolupatričnosti. Obrázky by nám mali pripomínať, že aj keď sa niekedy cítíme smutne, vždy sa máme na koho obrátiť. Po výdatnom obede a sieste strávenej pri spoločenskej hre sme sa trochu viac fyzicky narobili pri našej obľúbenej hre Frisbee. Keďže pri Frisbee sme sa včerpali, nemohlo nasledovať nič iné ako kľudná aktivita pri ktorej sme si oddýchli. Touto aktivitou bol Kvíz o nás. Nielenže sme sa zabavili ale zistili sme aj nové a zaujímavé informácie o každom jednom z nás. Ako sa už zotmievalo pustili sme sa do vyrábania lodičiek. Boli sme časovo ohraničený, a za tento čas sme si museli každý jeden vytvoriť svoju vlastnú lodičku z prírodných materiálov. Tieto naše výtvory sme následne púšťali prúdom Rudavy a pretekali sa, kto má rýchlejšiu loďku. Po našom detskom šantení s loďkami sme sa pustili do prípravy nášho nového rituálu, ktorý sme si zaužívali od tábora v roku 2023. Ozdobili sme si náš slávny portál kvetmi, šiškami a svetielkami a hneď ako sa zotmelo sme si obliekli rovnošatu a pripravili sme sa na slávnostný prechod týmto portálom. Pri prechode sme si prečítali krátke texty, ktoré sme získali pri našej nočnej prechádzke a zakončili sme to peknými slovami, poďakovaním a milým príhovorom od Bociana, pri ktorom nám aj slzičky ušli. Po rituáli sme sa tí, ktorým sa nechcelo spať zišli pri ohni a zdieľali sme naše príbehy. Každý si vytiahol jeden lístok s otázkou a postupne sme odpovedali na otázky a vymieňali si svoje pocity, zážitky a životné ciele.

Tretí a zároveň posledný deň sa niesol v znamení upratovania a balenia tábora. Popri tom sme však stihli aj spätnú väzbu na posledné dni a taktiež sme sa dohodli

na našom spoločnom fungovaní, a čo je hlavné, na našom novom názve družiny. Po tejto trojdňovke sa nám podarilo spojiť sily a odhodlane vytvoriť novú družinu rangerov a roverov, ktorých názov je **Rangeroveri**. Dúfame, že toto odhodlanie nám vydrží ešte veľmi dlho a spoločne budeme v skautingu napredovať, budeme si pomáhať, stáť bok po boku a spoločne prekonávať všetky prekážky.

LSV 2024– Orava- Roháče

Čo napísali naše denníky alebo....ako som to prežíval....

Z denníka Salamandry:

3. 8. 2024 sobota

V sobotu ráno o pol ôsmej vstanem, prichystám si veci do auta a aj s nachystaným Jaguárom vyrážame do Bratislavy na vlakovú stanicu, kde nás čaká náš zbor. Tu sa stretávame s Marikou, Gordonom, Škoricou, Vlčicou, Sokolom, Leopardom, Diviakom, Miťom, Medveďom a Kamzíkom. Čakáme asi tak pol hodinu a nastúpime na náš prvý vlak. Cesta je v poriadku a musím povedať, že chalani boli gentlemani a pomohli nám s našimi kuframi kedy sme len potrebovali. Prestúpime na druhý vlak - kabínkový. Cesta bola veselá, s Jaguárom, Škoricou aj s Vlčicou sme si robili vtipné fotky, niekedy som si aj čítala a aj sme si písali so Srnkou (ubehlo mi to dosť rýchlo). Potom nás čakala cesta autobusom. Išli sme, a ten

výhľad! Boli sme strašne vysoko a dokonca niektoré úseky úplne pokrývala hmla. Konečne sme dorazili ale bolo tam dosť zima. Penzión bol pekný a čistý, presne ako na obrázkoch. Hneď keď sme dorazili a zabývali sa, išli sme do malých potravín hneď vedľa penziónu (***mala som na sebe dve mikiny***). Takmer celé poobedie sme si s babami čítali, boli na telefónoch či pozerali televíziu. Na večeru sme mali výbornú tekvicovú polievku, pečené kura s ryžou a dokonca sme ako dezert mali ríbezľovú zmrzlinu (***dosť nás s babami prekvapilo že večera bola taká veľká***). Keď sme sa navečerali chalani nás zavolali zahrať si stolovú hru Bang, najprv sme tomu nechápali a pozerali sme sa na seba asi takým pohľadom že “**pomôc**“, no neskôr nám to už išlo.

4. 8. 2024 nedeľa

V nedeľu ráno som vstala, umyla si zuby, obliekla, nachystala sa a vyrazili sme na raňajky. Na raňajky sme si dali corn flakes s mliekom ale bolo ich veľa. Hneď po raňajkách som si nachystala batoh a vyrazili sme do múzea oravskej dediny. Cesta tam bola krásna, vážne tam majú nádhernú prírodu, videli sme folklórne súbory ktoré išli na troch kočoch s koňmi, dokonca sa nám z tadiaľ prihovorila jedna skautka. Keď sme dorazili, chvíľu sme čakali kým Marika s Gordonom kúpia vstupenky a potom sme vyrazili do múzea. Bolo to tam veľmi pekné a boli tam stánky s ručnou výrobou, ale aké krásne! Tí ľudia ktorí tie veci vyrobili museli mať obrovský talent. Potom sme išli na obed hneď vedľa do reštaurácie, ja som si dala bryndzové pirohy, Škorica vyprážaný syr, Jaguár makové šúľance a Vlčica si dala vyprážaný rezeň na prírodno. Keď sme sa naobedovali išli sme ešte vedľa na jarmok. Škorica si na jarmoku kúpila veľkú plyšovú hus (***a ja som si ju potom od nej odkúpila 😊***). Potom sme si to ešte pár krát prešli a išli si pozrieť folklórne slávnosti. Cestou naspäť sme videli jaskyňu, išli sme cez veľmi vysokú trávu a dokonca sme našli ohradu s kravami s elektrickým plotom a dali sme si v kruhu prúd elektriny. Keď sme dorazili sme už do večere iba oddychovali.

5. 8. 2024 pondelok

V pondelok ráno asi o pol ôsmej sme vstali na budík, umyli si zuby, opláchli si tvár, obliekli sme sa a vyrazili na raňajky. Na raňajky som si dala obložený tanier ktorý sa skladal zo šunky, syra, salámy a šalátu. Keď som bola plná, zbytok som si zabalila do rožku na cestu. Keď sme doraňajkovali zabalili sme si veci do batohu, obliekli sme sa na turistiku a vyrazili sme na zastávku (bola hneď vedľa penziónu). Vystúpili sme na **Zverovke (no potom sme zistili že sme mali vystúpiť na zastávke pred ňou tak sme si to odkráčali)** a vyrazili sme na Ťatliakovu chatu. Cestou tam sa nám išlo skvele dokiaľ sa nerozpršalo a museli sme si vytriahnuť pršiplášte. Hory boli vážne krásne a urobila sa tam hmla a ja som mala batoh pod pršiplášťom a keď som si vytiahla telefón (aby som si odfotoila hory) tak som si povedala že bude lepšie keď si ho dám do Škoricinho vrecka na pršiplášti (ja som na pršiplášti nemala žiadne vrecká). Keď sme dorazili na chatu tak už nepršalo no kamene sa šmýkali tak sme si povedali že tí ktorí nechcú tak na Roháčske plesá nepôjdu, takže sme ja, Škorica, Vlčica, Jaguár, Sokol, Marika a Gordon išli naspäť tou istou cestou a Medveď, Kamzík, Miťo, Diviak a Leopard išli na tie plesá. Keď sme sa vracali tak začalo doslova liať - ja som mala premočené celé ponožky a v topánkach mi čľupkala voda a zasa som si dala svoj mobil do Škoricineho vrecka (**potom som zistila že to bola obrovská chyba**). Keď sme došli všetci dole (aj s tými ktorí išli na plesá) na chatu kde sme sa išli najesť. Dávali sme si dole pršiplášte no a potom so Škoricou zistíme že **v jej vrecku kde sme mali uložené mobily je liter vody**. Takže som si vybrala telefón a keď som ho otočila vylialo sa z neho veľa vody - to isté aj Škorica. Keď som ho zapla tak sa mi o nejakú sekundu zase vypol čiže som ani nestihla naťukať PIN kód. Škorici najprv aj išiel, ale potom sa jej úplne vypol a sám sa zapínal znova a znova (aj s vibráciami čo bolo veľmi otravné, a ani sa to nedalo vypnúť ale to je až na potom). No nič sme s tými telefónmi nezmohli, chalani nad tým chvíľku dumali no ani oni s tým nič nespravili tak sme si ich len uložili do rukšakov a objednali vyprážený syr s hranolkami. Potom sme išli na autobus a dokonca aj na zastávke sme počuli ako Škorici **vibruje cez ruksak telefón**. Vrátili sme sa naspäť na penzión oddýchli sme si navečerali sa a potom sme išli do humna (uzatvorený altánok s pecou), opekali si v ňom a rozprávali sa do noci a potom

sme už išli spať no a keď sme teda už ležali v posteliach tak sa tam ***stále ozýval Škoricin vibrujúci mobil a ja som mala chuť ho vyhodiť z balkóna***. Nakoniec sme to vyriešili tak, že sme ho zavreli do kúpeľne a potom sme už spokojne mohli spať.

6. 8. 2024 utorok

Ráno sme vstali, naraňajkovali sa, nachystali sa a vyrazili autobusom na plť a do Oravského hradu. Keď sme dorazili na zastávku tak sme ešte chvíľu kráčali a potom sme dorazili na miesto. Najprv nám da

záchranné vesty až potom sme mohli nastúpiť na plť. Kormidlovali ju dvaja sympatickí chlapi (**a z jedného bol strašne počuť východniarsky prízvuk**). Cesta bola skvelá, kľudná len niekedy sa stalo že voda vyšplechla na loď a naše ruksaky sa do nej namočili.

Mali sme taktiež krásny výhľad na Oravský hrad len ma strašne mrzí že som mala pokazený mobil nemohla som fotiť. Po splave , prešli do nejakej reštaurácie a objednali si jedlo (my so Škoricou, Vlčicou a Jaguárom sme si dali rezeň naopak). Jedlo bolo dobré len tam po celej terase lietali osy. Neskôr keď sme sa naobedovali sme išli do

Oravského hradu. Kúpili sme lístky a mohli sme vyraziť. Cesta hore bol strmý kamenný chodník. Keď sme prišli hore ako prvé sme išli do takej malej jaskyne a dokonca sme v nej videli **spiacého malého netopiera**. V hrade boli vážne veľmi pekné veci a izby (**závidím tým pániam čo bývali v tých izbách**), mučiareň a dokonca sme si trochu vypočuli aj

sprievodcu. No potom nás čakali schody, boli zaujímavé kúsky a aj sme do studne hodili mince. Po prehliadke hradu sme mali v Oravskom Podzámku rozchod (bolo tam veľa stánkov so suvenírmí) najprv sme boli v prvých dvoch stánkoch a ja som kúpili pre môjho brata (kapra), sestru, maminu a tata skvelé darčeky, bratovi a sestre kľúčenku, mamine náramok a tatovi úžasnú tabuľku s nápisom. Kúpili si zmrzlinu a išli sa pozrieť do suvenírov kúsok ďalej tam si Jaguár kúpil nožík ktorý sa páčil aj mne takže som si ho kúpila aj ja. Večer na lúke pri Humne sme si ešte išli zahrať volejbal.

7. 8. 2024 streda

Na raňajky som si dala omeletu so syrom ,bolo to výborné, po raňajkách sme vyrazili na Kalváriu pod Kýčrou. Schodov hore bolo veľa, takže keď sme vyšli hore boli sme poriadne zadychčaní. Najprv sme boli pozrieť Ježiša Krista na kríži (**samozejmje sochu**) a dole potom ešte bola aj niekoho hrobka. Neďaleko stála vyhlídková veža Kýčera, keď sme vyšli videli sme že tá rozhľadňa je vážne veľmi vysoká/25 m/. Marika s Gordonom išli kúpiť lístky a my sme tam zatiaľ sedeli na veľkých drevených lavičkách.

Keď sme dostali lístky tak tam bol taký veľký automat ktorý ťa pustí dovnútra. Tak sme začali dávať lístky a niektorých to pustilo a niektorých nie (**bola som medzi tými ktorých nie**) takže sme to spravili tak

že sme sa s niektorými pretlačili cez ten automat naraz. Z hora výhľad bol pekný len sa to dosť kývalo takže to dopadlo tak že sme so Škoritou boli prvé dole. Po rozhľadni sme išli naspäť do dediny ale inou cestou a narazili sme na kozy a ovce za plotom, bola tam taká jedna strašne zlatá malá kozička ,jedna koza dokonca preliezla plot a my sme ju len sledovali. Keď sme dorazili do dediny tak sme mali taký malý rozchod a my sme skočili do suvenírov - ja som kúpila nám pre rodinu magnetku a sebe že vraj náladový prsteň (ktorý má podľa nálady meniť farbu) ale bol to samozrejme podvod takže to väčšinou malo iba jednu farbu. V reštike dali

sme si bryndzové halušky (ktoré boli veľmi dobré) .Po návrate do penziónu sme oddychovali a ja som si čítala knihu. Škorica a Vičica si išli zahrať s chalanmi volejbal ale ja som nechcela ísť pretože som čítala knihu a akurát tam bola taká dobrá časť , ale neskôr som za nimi zašla. Počas rozhovoru v humne sa nám podarilo tú loptu prasknúť a potom sme už išli spať.

8. 8. 2024 štvrtok

Ráno na raňajky ja si dávam müsli .V tento deň sme sa odviezli s autobusom na zastávku neďaleko od Zverovky a vyrazíme tou istou cestou akou sme išli na Ťatliakovu chatu no odbočíme skôr vpravo k lanovkám. Marika kúpi lístky na lanovku a ideme. Ja som bola na lanovke s Škorickou, Vlčicou, Jaguárom, Kamzíkom a Medveďom a dokonca sme si spravili selfíčko. Keď sme dorazili, odovzdali sme Marike lístky na lanovku lebo sme ich ešte potrebovali a potom sme vyrazili hore na hrebeň- Predný Salatín. Cesta bola kamenistá a pár krát sme sa potkli. Keď sme boli už trochu vyššie tak sme sa dostali k lavičkám a ďalekohľadu tam sme čakali na Mariku, Gordona a Jaguára. Nakoniec nám poslali po turistoch správu že zostanú dole a že aj my sa máme vrátiť. Ale my sme chceli ísť až hore na hrebeň, takže sme sa im snažili dovolať no nešlo to, takže sme sa chceli dovolať Jaguárovi, no okrem mňa, Vlčici a Škorici nemal nikto naňho číslo a ja a Škorica sme mali telefóny pokazené a Vlčica si ho nechala na penzióne, takže sme to spravili tak že Kamzík zavolať jeho mamine nech nám nadiktuje Jaguárove číslo z Hadovho telefónu a potom sme mu zavolali no on to nedvíhal tak sme sa na to vykašľali a išli proste hore. Cesta hore bola v pohode a ten výhľad keď sme vyšli na Predný Salatín bol nádherný, nakoniec sme sa ešte zhodli že pôjdeme aj na prvý najbližší vrch Brestove 1902,6 m.n.m.

Na Brestovej sme stretli dve české babky ktoré nám povedali že deň pred týmto išli oproti ujovi ktorého potom dolapil medveď v Bobroveckej doline, kde sme mali pôvodný plán výpravy **(akože bolo to inde ale aj tak ma to dosť vydesilo)** a spravili nám aj spoločnú fotku .Na Zverovke sme si dali neskorý obed a ja som spravila veľkú chybu, dala som si nejaký šalát Cabb na ktorý som STRAŠNE dlho čakala a ani som ho celý nezjedla. Cestou domov sme sa zhodli, že sa poskladáme na novú volejbalku. Aj sa tak stalo a večer sme mohli pokračovať v našich volejbalových turnajoch. Hviezdy nám svietili k neúnavnej hre.

9. 8. 2024 piatok

Ráno ideme na raňajky (dala som si zasa müsli lebo mi vážne chutili).Po dohode sme si naplánovali pobyt na Zverovke. Vlčica ráno odišla, prišiel pre ňu Tatko, lebo

išli s rodinou na dovolenku. Cestu tam sme si zvolili s Vláčikom Roháčikom ,odvoz bol super. Na pláne sme mali návštevu historickej partizánskej nemocnice, no rozmysleli sme si to kvôli medveďom. Pri neďalekom penzióne (aspoň si myslím že to bol penzión) pri ktorom bolo úplne prázdne parkovisko a ani tam nechodili autá tak sme si tam zahrali volejbal. Po návrate na lúku na Zverovke videli dvakrát pristávať záchrannú helikoptéru. Na obed som si tento krát dala bryndzové halušky ktoré boli veľmi dobré. Po návrate do penziónu išli sme pozrieť mačiatko za ktorým sme často chodievali a do potravín. Večer sme si zahrali volejbal , opekali v Humne a išli spať.

10. 8. 2024 sobota

Posledné ráno na Orave ,na raňajky si dám zasa müsli, už sa kompletne pobalíme a odchádzame na autobus do Liptovského Mikuláša. Tam sme presadali na vlak , mali sme 2 kabínky. Cestu sme si krátili čítaním a počúvaním hudby. So škorickou sme sa vybrali na WC, ideme a malo sa tam prestúpiť do druhého vagóna, tak

sme prestúpili, no prestup bol pre mňa veľmi hlučný a nepríjemný. Po pohľade na wecká hneď nás prejde chuť na potrebu lebo to tam bolo nechutne špinavé. Ideme prestupovať naspäť do vagóna kde máme kabínku, tak idem prvá a skoro ma tie dvere privreli a Škorica ide druhá a samozrejme ,že jej tie dvere nejdú otvoriť, tak to párkrát skúsime ale nejde to, tak som zabehla za Marikou a Gordonom a oni ma poslali za chalanmi .Oni teda išli, no ale došli tam a samozrejme sa na Škorici najprv museli zarehotať a vyfotiť si ju a až potom jej pomohli späť. V Bratislave ideme do “nekabínkového vlaku” kde Škorica sa stretne s jej spolužiačkou. Po príchode do Malaciek sa rozlúčime a každý odchádzame domov so svojimi spomienkami.

ĎAKUJEM VŠETKÝM ZA KRÁSNE ZÁŽITKY!

Autor / text: Salamandra- Ema Bieliková

Z denníka Škorice:

Sobota 3. Augusta

6:30

Dnes ráno som aj s Kamzíkom vstávala o 6:30 pretože sme mali byť o 7:30 (cca) najneskôr na vlakovej stanici pretože sme išli do Zuberca na Oravu so skautmi.

Tak sme sa všetci stretli na stanici v zostave: Marika, Gordon, Kamzík, Miťo, Sokol, Diviak, Leopard, Medveď, Vlčica a ja. Salamandra a Jaguár sa k nám mali pripojiť v Blave. Tak sme teda z Malaciek odišli v rýchliku do Blavy kde sme počkali na Salamandru a Jaguára, potom sme prestupovali do vlaku ktorý sme skoro ne-

stihli ale nakoniec odišiel aj s nami. Mali sme kúpené dve kupé v jednom sedeli Kamzík, Medveď, Miťo, Diviak, Leopard a Sokol v druhom kupé bola Salamandra,

Jaguár, Vlčica, Marika, Gordon a ja. Cesta trvala 2 hodiny tak sme počas nej jedli, hrali karty, čítali si, boli sme na telefóne a spievali. Bola to zábavná a dlhá cesta. Keď sme vystúpili z vlaku tak sme išli čakať tentokrát na autobus ktorý nás odviezol do Zuberca ku kostolu odkiaľ sme išli na náš penzión pod Kýčerou vyzeral fajn ja som bola na izbe s Vlčicou a Salamandrou. V ten deň sa nám nechcelo už nič moc robiť tak sme skočili do obchodu o 18:00 sme išli na večeru potom k nám nečakane prišla Marika s papierom že si máme vybrať čo si prosíme na raňajky mali sme na výber obložený tanier, vajcia so šunkou, omeleta so syrom, bravčové párky, klobása a cereálie, všetky tri sme si dali cereálie. Zvyšok večera sme si na izbe čítali knihu a pozerali televízor.

Nedeľa 4. Augusta

Na raňajkách sme sedeli pri stole s Marikou a pri druhom stole sedel Gordon a chalani. Vlčica, Salamandra a ja sme mali cereálie a Marika mala obložený tanier, po raňajkách sme sa presunuli na izby aby sme sa zbalili, keď sme boli zbalení

mohli sme vyraziť do múzea Oravskej dediny. No keď sme tam došli tak bol nejaký problém s tým že sme si museli kúpiť náramky aby sme tam mohli vôbec vstúpiť tak teda potom Marika išla kúpiť náramky potom sme si ich všetci podávali dali na ruky a mohli sme pokračovať keď sme tam prišli tak sme si dali voľný program. Mali sme zraz o 11:40 aby sme sa mohli ísť najesť. Na obed mala Vľčica kuracie prsia na prírodno, Salamandra bryndzové pirohy, Jaguár makové šúľance a ja som mala vyprášaný syr, my štyria sme sedeli na inom stole ako ostatný pretože ten bol už plný. Bolo toho dosť veľa takže to po nás dojedli chalani no nevedí aspoň sa poriadne najedli. Po obede tam bol nejaký program tak sme sa tam presunuli (presunuli sme sa tam kde sa konal ten program) mali sme tiež voľný program kto chcel mohol chodiť po stánkoch a kto nechcel mohol si sadnúť pred pódium a pozeráť sa na ľudové tance potom sme sa presunuli na penzión a mali voľný program o 18:00 sme mali večeru a potom sme mali zase voľný program chalani nás zavolali na **Bang** keď sme dohrali ja som zavolala rodičom a potom som si tiež čítala a pozerala s nimi **bol to parádny deň**.

Pondelok 5. Augusta

Dnes sme mali plán ísť na Roháčske pleso no niečo nám to prekazilo no ale o tom potom tak najprv raňajky včera večer sme si znova mohli vybrať ja som si dala praženicu Salamandra s Vľčicou obložený taniera Marika vajcia so šunkou bolo to výborné ku každým raňajkám dostávame aj med, džem, pečivo, maslo a čaj. Na izbe sme ešte uvažovali čo si oblečenie lebo sa to dalo aj v kraťasoch a v dlhých tak Salamandra mala kraťase a mikinu Vľčica mala také dosť dobre nohavice že sa z nich dali urobiť kraťase tak že si ich tak rozzipsuje a ja som mala kraťase a na nich tepláky. Tak a keď sme boli všetci zbalení tak sme išli na autobusovú zastávku ktorá nás odviezla ku Zverovke od kiaľ sme sa zase **museli vrátiť na minulú zástavku pešo lebo sme ju minuli** ale na šťastie nebola ďaleko tak sme sa trochu prešli a mohli sme vyraziť. Bola to pekná asfaltka do kopca až kým nezačalo trochu poprchať tak sme si hovorili že to nič není ale potom sa aj tak rozpršalo tak sme si všetci podávali pršíplášte ale potom sa spustil taký lejak že sme mysleli že sa otočíme ale na šťastie sme narazili na prístrešok kde sa na chvíľu zastavili ale lejak neprestával tak sem teda pokračovali ďalej potom sme prišli k Ťatliakovej chate kde už na šťastie prestalo pršať tak sme si mohli dať niečo čo sme si priniesli alebo mohli sme si kúpiť čaj alebo nejaké malé jedlo a Marika nakoniec rozhodla že nepôjdeme hore na Roháčske plesá pretože je tam blbý terén a ešte teraz po

daždi to bude hrozné ale Kamzík s Miťom a Medveďom povedali Marike že by to vyskúšali pokiaľ to pôjde a keď to bude moc zle tak sa vrátia a nakoniec sa k nim pridali aj Diviak a Leopard. My sme si zatiaľ niečo kúpili Sokol si dal čaj, Marika a Gordon tiež, Vlčica si nič neprosila, Jaguár si dal hranolky, Salamandra si dala čaj s hranolkami a ja horúcu čokoládu s tým že si dám ja polku a potom Salamandra polku a ona mi nechá polku čaju tak keď sme všetko dopili a dojedli tak sme sa teda vybrali dole. Našťastie už nepršalo tak sme si hovorili že to bude fajn no ale nebolo znova začalo poprchať a Marika nám hovorila že si máme obliecť pršiplášte ale Salamandra hovorila že si ho ešte nebude dávať ale ako sme si ho všetci obliekali tak začala aj ona aj urobila dobre pretože ***asi päť minút na to sa znova spustil lejak*** tak sme si zase sadli pod nejaký prístrešok a čakali už sme sa chystali ísť ale zrazu sme niekoho zbadali na chodníku bolo ich päť ako našich chalanov tak sme si mysleli že to sú oni a zrazu sa za nami rozbehli boli to oni tak sme na nich počkali popýtali sme sa ich dačo a pokračovali sme lebo sa chceli trochu usúšiť a posedieť si. Ako sme tak išli dole tak sme natrafili na jednu reštauráciu kde sme so Salamandrou zistili že sme si utopili telefóny tak sme si tam teda išli posadať a všetci sme si dali vyprážaný syr okrem Jaguára ktorý si dal palacinky. Keď sme všetci dojedli tak sme išli dole na zastávku kde sme čakali na náš autobus ktorý išiel na zastávku hneď pred náš penzión. Keď sme tam prišli prvé po čom sme túžili bola teplá sprcha tak sme sa boli osprchovať znova sme mali o 18:00 večeru a na večeri sa nás pýtali čo si prosíme na raňajky ja som si dala znova praženicu lebo bola výborná. Po večeri sme mali voľný program tak sme si čítali pozerali a ja som volala s rodičmi.

Utorok 6. Augusta

Dnes som mala na raňajky tú praženicu ktorá bola zase výborná dnes sme mali na programe splav na Orave a Oravský hrad ale tým že sme v Pondelok precenili z počasím a bola nám zima tak sme sa tentokrát zbalili teplejšie a čo sa stalo bolo nám teplo takže všetko to oblečenie bolo nanič ale čo už, tak ale pekne od začiatku ráno sme išli na autobus s ktorým sme vystúpili niekde tam tak sme museli trochu hľadať a trocha sa pýtať ale nakoniec sme to našli dali nám záchranné vesty Salamandra sa trocha bála ale nakoniec sa to Salamandre dosť páčilo ale ja si myslím že sa jej to páčilo lebo tá voda bola plytká mala asi len 38cm. Počas plavby sme mali krásny výhľad na Oravský hrad na ktorý sme sa po plavbe vybrali. Na hrade bolo parádne bolo to tam pekne vymyslené veľmi sa mi to páčilo boli tam strašne pekné kresby a atmosféra. Po prehliadke Oravského hradu sme si zašli na

obed, po obede do suvenírov každý sme si niečo kúpili a Salamandra si kúpila taký prsteň ktorý mal **meniť farbu podľa emócií** skoro každého to zaujímalo že ako to funguje ale mne sa to nejako nezdalo lebo to stálo dve eurá a ako som si aj myslela tak to aj fungovalo to znamená že to menilo farby podľa teploty alebo svetla a keby to aj náhodou fungovalo tak by to znamenalo že Salamandra bola celý čas zúfalá čo sa nám nejako nezdalo. Keď sme všetci dojedli tak sme ešte mohli skočiť do potravín tak sme tam išli a potom na penzión. Mali sme večeru a išli sme do humna kde sme si opekali a len tak sa rozprávali potom sme išli na izbu a pekne spať.

Streda 7. Augusta

Dnes sme nemali moc čo na pláne tak sme sa rozhodli že si zjždeme na vyhlídku hneď pri nás vyšli sme tam peknou lesnou cestičkou alebo skôr schodmi no keď sme vyšli hore tak sme si mysleli že je zatvorená ale nebola lístok si trebalo kúpiť v bufete vedľa tak sme mali lístky mňa museli trocha prehovárať ale nakoniec

som išla
no keď
sme vyšli
hore
strašne
sa to hý-
balo
takže
som išla
hneď
dole no,
čo už.
Dole
sme išli
inou ces-
tou keď
sme zišli
dole sko-
čili sme

na obed a rovno na penzión potom sme si ešte s chalanmi hádzali loptu a zasa sme boli v humne .

Štvrtok 8. Augusta

Dnes sme išli na Brestovú. Najskôr sme sa vyviezli hore lanovkou kde sme sa vybrali do lesa v podstate sme sa tak neplánovane rozdelili na tri skupinky v jednej bola Marika, Gordon a Jaguár oni boli v zadu druha nebola ani že skupinka Leopard a Sokol oni boli tak v strede a vpredu bol Kamzík, Miťo, Medveď, Diviak, Vlčica, Salamandra a ja tak sme takto porozdeľovaný pokračovali potom sme narazili na takú lavičku kde bol aj ďalekohľad tak sme si povedali že sa počkáme no po chvíli k nám prišli nejaký Poliaci s tým že im Marika povedala že oni idú dole že môžeme ísť tiež tak sme jej chceli zavolať no nezdvíhala telefón tak skúšali Gordona ale nikto nič potom sa chceli otočiť na nám ale mi sme nemali telefóny takže sme nemohli zavolať Jaguárovi tak sme vymysleli že, Čo teraz tak sme nakoniec išli hore keď sme tak vyšli zavolala nám Marika že sú už dole ale chalani povedali že pôjdeme až na Brestovú tak nám povedala že môžeme ale že majú Kamzík a Miťo na nás dávať pozor lebo sú najstarší tak sme tam došli cestou tam sa od nás odpojili leopard a Sokol. Keď sme vyšli hore spravili sme si fotky a išli sme dole. Potom sme sa odviezli lanovkou úplne dole a autobusom znova na penzión

keď sme tam došli tak sme išli do sprchy a išli sme si hádzať s chalanmi. Trocha sa začalo ťahovať ale nejakto sme to neriešili potom začalo už hrmiť ale

stále sme boli vonku potom sme sa presunuli do humna a hádzali si tam po chvíli sme **prepíchlí loptu** tak sme si hovorili že sa zložíme na novú a že v Piatok ráno ju pôjdu chalani kúpiť.

Piatok 9.Augusta

Dnes okolo 10:00 mala odísť Vlčica a tak sa aj stalo tak sme sa s ňou všetci rozlúčili a tým že sme nevedeli kedy pre ňu prídu tak sme nemali nič na pláne tak sme išli teda vláčikom na zverovku chceli sme sa tam niekam prejsť no nevedeli sme kam tak sme išli najskôr jednou cestou ale nakoniec sme tade nešli lebo sme sa báli medvedov tak sme išli chvíľu po asfaltke a tam bol nejaký ďalší penzión nevyzeral úplne funkčne no tam sme si chvíľu pinkali a išli naspäť tam sme sa najedli a išli naspäť na penzión kde sme si pinkali ako vždy ale tentokrát už s novou loptou večer sme strávili v humne a išli spinkať „ **dnes to bolo fajn**“ povedala som na izbe „ **hej hej**“ povedala Salamandra „ **tak teda dobru**“ povedala som „**dobrúú**“ odpovedala Salamandra.

Sobota 10.Augusta

„**Dnes odchádzame domov neviem tomu uveriť že to ubehlo tak rýchlo**“ povedala Salamandra a ja som jej povedala že ma pravdu a ďalej sa balila síce bola cesta domov dlhá ale zabavili sme sa a keď sme prišli do Malaciek tak tam na nás čakali naši rodičia. Keď sme prišli domov ani som si neuvedomia ako som sa tešila domov hovorila som si v hlave.

Bol to parádny výlet a veľmi som si užila.

Autor / text: ŠKORICA - Lenka Kovariková

Tri orlie perá (... alebo ako som ich získal ...)

***Bobrík mlčania:** Začalo to na tábore, kde sme si len tak pre zábavu robili bobríka mlčania. Ale nakoniec, cez všetky pokusy ostatných skautov, som ho dokončil iba ja.*

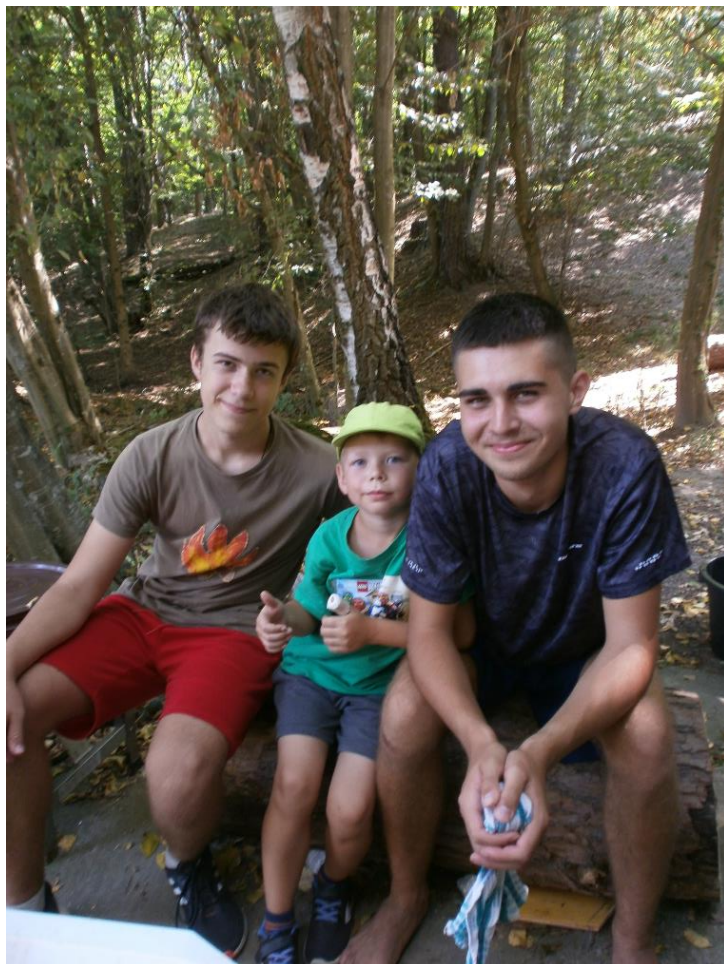
***Bobrík hladu:** Bobríka hladu som si urobil hneď po bobríkovi mlčania, už kvôli orlím perám, neviem čo viac mám k tomu povedať, prostě 24h neješ.*

***Bobrík samoty:** O piatej som prišiel na moje miesto. Postavil som si stan a prichystal som sa na noc. Večer som bol v stane a čítal som knihu. V noci som sa každú chvíľu budil a prehadzoval som sa zo strany na stranu, pretože*

.... kto tohto malého zaučí , aby mal odvahu na tri Orlie perá?

MIŤO alebo MED-VEĎ? ☺

RIA * JAGUÁR * GORDON

*som bol blízko potoka a tak
zvieratá chodili okolo
môjho stanu k vode. Ráno
som bol na obhliadke, ale
ďalej ako desať metrov od
stanu som nebol. Poobede
som už iba čakal kedy ko-
nečne bude 17:00...*

Autor / text:

JAGUAR

Z denníka Mariky :

Spomienky na skautské leto 69.zboru M. R. Štefánika Malacky

Štafeta letných skautských aktivít 69.zboru M. R. Štefánika Malacky SLSK bola zahájená už 29.júna 2024 tradične so skautským táborom na tradičnom mieste na Lúke pri starom dube. Účastníci tábora sa vydali preskúmať históriu prvého skautského tábora / 1907/, ktorý sa konal na ostrove Brownsea. V duchu histórie sa tábora mohli zúčastniť len chlapci- skauti, tí spoločnými silami činili sa na stavbe táborovej brány a dievčatá - skautky čakala výzva ,vybojovať si rovnoprávnú účasť na tábore.

Skautky preukázali svoju odvahu a odhodlanosť, vybojovali si stany a mohli vstúpiť do tábora, ktorý niesol názov: RETRO TÁBOR 2024.

Celých 5 dní skauti a skautky rozdelení **do 3 kmeňov** , plnili rôzne úlohy a tak po kúskoch odkrývali históriu, tajomstvá skautingu. Pripravený program bol nabitý energiou, spoznávaním nových vecí. Spoločne otvárali témy globálneho vzdelávania, hravou formou si osvojovali základy Prvej pomoci a nezabudlo sa ani na osobný rozvoj, napredovanie rozvíjané pomocou dumiek a skautských rituálov .Svoju telesnú zdatnosť si skauti rozvíjali pohybovými aktivitami- ranné rozcvičky pri ľúbivej hudbe, šantením na lúke či v rieke Rudava a rôznymi inými hrami. V rámci hry v spoznávaní histórie skautingu účastníci tábora spoznávali životné hodnoty a životnú múdrosť Badena Powella - zakladateľa svetového skautingu.

Skauti, včielky a a vlčatá domov odchádzali 3.júla 2024, naplnení novými skúsenosťami, priateľstvami a hlavne nezabudnuteľnými zážitkami. Za bránami tábora ešte ostali rangeri a roverky, ktorí svojím individuálnym programom ich veku primeranom bádali ďalej po tajomstvách histórie. Ich spolupráca, spoznávanie ich priviedlo k utuženiu vzájomných vzťahov a založeniu novej družiny Rangerover. Svoju pospolitosť si potvrdili so zážitkovým rituálom v svetle plameňov ohňa, ohňa čistoty, pravdy, krásy a sily priateľstva. Letný skautský stanový tábor svoju bránu uzavrel 8.júla, v ten deň stíchla Lúka pri starom dube, rangeri a roverky spolu svojimi vodcami vykročili v diaľ do ešte krajšej spoločnej budúcnosti, za novými zážitkami.

Nové zážitky nenechali na seba dlho čakať. 3.augusta skupinka 12 skautov sme sa vybrali na **7 dňovú výpravu do krásnej Oravskej prírody pod Roháčmi- rázovitej obce Zuberec** . Odtiaľ sme realizovali naše plánované výpravy. Nedeľa bola dňom kultúry a histórie našich predkov. V neďalekej Brestovej sa konali Roháčske folklórne slávnosti, okrem príjemnej hudby sme sa tu stretli aj so skautmi z rôzneho kúta Slovenska. Cestou sme mohli obdivovať nádherné kroje folkloristov, konské záprahy a započúvať sa do úbivých melódii ľudovej hudby. Pri bráne do Skanzenu Oravskej dediny sme si dali rozchod a každý z nás si mohol poobzerať krásy ľudovej architektúry, ľudové výrobky podľa svojho. Krásnou prírodou sme sa vybrali aj ďalší deň našej výpravy , smer Roháčske plesá. Vrtochy počasia však neboli nám naklonené a ako sa **na „správnu skautskú výpravu“ patrí ,“ čo by to bolo za skautskú akciu, keby sme poriadne nezmokli „ / ako to naši rangeri povedali/ poriadne sme zmokli- aj keď „ skaut je nepremokavý „**. Neutíchajúcim lejakom sme vydržali šliapať po zmene pôvodnej trasy po Ťatliakovú chatu , kde sme sa rozdelili na dve skupinky, rangeri po porade a poučení sa napriek nevhodnému terénu vybrali na plesá a druhá skupinka sme sa pomaly spúšťali medzi bubnujúcimi kvapkami smerom do doliny. Veľká bola naša radosť pri stretnutí. Na penzión sme prišli síce úplne premočení ale so super zážitkami, a ako si usušiť mokré **BOTY** ? Tak to bol nápad za všetky zlatky. Skautky mali fén na vlasy, tak šup sním do topánok. Na druhý deň ráno sme vstávali s obavami, aké počasie nás čaká. Usmialo sa na nás šťastie a preto hor sa za novými skúsenosťami. V tento deň nás

čakal splav rieky Oravy z Hornej Lehoty do Oravského Podzámku na pltiach . Po povinných prípravách- každý vestu, sme sa nalodili so sympatickými pltníkmi na plť. Cestou sme obdivovali krásy okolitej prírody, upokojujúce žblnkotanie rieky Orava a zaujímavý výklad pltníka o histórii pltníkov, riečky ako aj o Oravskom hrade. **Krásny zážitok a pokojná plavba** na doviezla do Oravského Podzámku, kde sme sa vybrali na prehliadku rozprávkového hradu – Oravský hrad. Hrad , ktorý nikdy nebol dobitý dýcha so zaujímavou históriou, nádhernými výstavnými kusmi a veľa, veľa schodmi . Po krkolomných chodníčkoch a strmom kopci dole sme sa vrátili do centra na osvieženie na dobrú zmrzku- aj to patrí k výprave. Aj tento večer si skauti zahrli na príľahlej lúke volejbal- hrávali každý večer až do zotmenia, proste neúnavní. V „**Humne“/ drevenica s krbom** / - po večeroch sme si aj opekali a dlho rozprávali o našich zážitkoch. Náš plán výprav sme museli pár krát meniť, museli sme sa krotiť z dôvodu premenlivého počasia ako aj pre prítomnosť našich šeliem- medveďa hnedého v našej blízkosti. No neodradilo to našich skautov a rangerov od výstupu na **Predný Salatín / 1624 mn.n.m./- sedlo**

Parichvost- Brestová / 1902,6 m.n.m./ a späť. Konečne vysokohorská túra s nádhernými výhľadmi. Počas našich potuliek v okolí Zuberca sme zavítali aj na **Kalváriu pod Kýčerou** a na vyhliadkovú vežu Kýčera ,výškou 25m a 118 schodmi. Oplatilo sa vyšľapať- krásny kruhový výhľad na celé okolie. Až sa vám hlava zatočí. Deň odchodu sa blížil , nám ostávalo rozlúčiť sa s krásnym krajom, sviežou prírodou a srdečnými ľuďmi. Ďalšia vydarená skautská výprava za nami.

Počas horúcich augustových dní náš skautský zbor usporiadal ešte 3 dňový pobyt **„ Malý tábor na skautskej osade Tančiboky od 23.- do 25.augusta „ Legenda o G. Tančibokovi „**. Bohatý a zaujímavý program bol ponúknutý z dielne našich rangerov pre včielky , vlčatá a skautov. Samostatnosť ,odvaha, napredovanie, osobnosť, priateľstvá- boli cieľom tejto poslednej tohtoročnej letnej akcie.

Program bohatý na hry, zamyslenie a šantenie v posledných „kvapkách“ vysychajúceho toku riečky Rudava. „24 hodín samoty“- aj to bolo cieľom jedného nášho

skauta Jaguára na tejto akcii. Smelosť, odvaha, vytrvalosť, sebazaprenie= „ 3 Orlie perá „ - Skautská Výzva- 3 bobríky/ 24 hodín hladu, 24 hodín mlčania a 24 hodín samoty/ - prísne pravidlá vyžadujú odhodlanosť, čestnosť, podporu , ktorú náš skaut mal a dokázal svoje od-

hodlanie splniť práve na tejto poslednej 3dňovke nášho 69.zboru. Aj touto cestou mu gratulujeme k dosiahnutiu veľkého úspechu.Teplé noci s oblohou plno hviezd prikrývali naše stany a strážili pokojné sny našich

detí- skautov, rangerov. V tú noc snívali sme o pokojnej budúcnosti a túžbe žiť v bezpečí a v priateľstve svojich blízkych a kamarátov , napredovať , prežiť zas a znova nové a pekné zážitky.

V mene 69.zboru M. R. Štefánika Malacky SLSK ďakujem Panny Márie, ktorá nás stále sprevádza a ochraňuje na našich skautských potulkách.

Autor / text : [Ftáčniková Mária- Marika](#), zástupca vodcu 69.zboru M. R. Štefánika Malacky

REKLAMNÝ PARTNER

Ďakujeme všetkým, ktorí darovali

2 % svojích daní

69. zboru gen. M.R. Štefánika

Pomáhate nám napredovať a plniť si stanovené ciele.